

[Finansministeren]

forvalte disse midler. De er selvfølgelig placeret på en sådan måde, at vi får en god del af den renteindtægt, vi har, ind som betaling for at have denne reserve. Vi har bl. a. placeret dem på indskud i banker, hvor vi kan trække med dags varsel, for vi kan selvfølgelig ikke have 18 mia kr. til at ligge uden nogen renteindtægt. Det er jo fuldstændig uansvarligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om partiernes udpegning af deltagere i skatteyderbetalte rejser.

[Af Glistrup (FP) og Poulsgaard (FP)].
(Beslutningsforslag nr. B 10. Fremsat 30/11 79).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg skal ikke fremkomme med mange bemærkninger til forslaget. Det er for punkt 1's vedkommende identisk med et forslag til folketingsbeslutning, som medlemmer af fremskridtspartiet fremsatte den 12. marts 1975, og som blev forkastet af et stort flertal i folketinget.

Jeg kan derfor henholde mig til, hvad min forgænger i embedet, hr. K. B. Andersen,

dengang sagde. Dog vil jeg gerne slå fast, at uanset, at hr. Glistrup og hr. Poulsgaard motiverer deres genfremsættelse af forslaget med, at folketingets ledelse har overdraget det til regeringen at tage stilling til, om et parti, der ikke ønsker at være repræsenteret i en regeringsdelegation til internationale konferencer, kan erstattes af en repræsentant for et andet parti, er det fortsat regeringens opfattelse, at det først og fremmest er folketingets partier, som må tage stilling til, hvorledes de vil udpege medlemmer til internationale delegationer, og ikke regeringen.

Jeg vil i den forbindelse også understrege, at når regeringen anmoder folketingets partier om at udpege medlemmer til sådanne delegationer, er antallet fastsat efter en afvejning af, hvor mange der skal til for at varetage de opgaver, hvor der bør være parlamentarisk indflydelse, og hvor højt man prioriterer de spørgsmål, der er til behandling på den pågældende konference. Regeringen kan derfor være enig i den opfattelse, der kom til udtryk i den betænkning, udvalget for forretningsordenen afgav om samme forslag i 1975, og jeg citerer:

»... at det vil være naturligt, at hvis et parti eller flere partier undslår sig, går retten videre til et andet.«

Men det er som sagt i første række folketingets partier, der må tage stilling til, hvorledes man får den bedst mulige parlamentariske repræsentation ved sådanne konferencer.

J. K. Hansen (S):

Som udenrigsministeren lige har nævnt, er det jo en genfremsættelse. Det er jo lige knap 5 år siden, fremskridtspartiet fremsatte et forslag som det, vi har til behandling nu, og hvor fremskridtspartiet ønskede at flytte magten fra folketinget og over i regeringen, hvad udpegning og sammensætning af internationale delegationer angår. Det kan jo nok undre en del, at fremskridtspartiet i de 5 år, der nu næsten er gået, ikke er blevet ret meget klogere på dette område. Jeg mener at vide, at fremskridtspartiets folketingsmedlemmer i den forløbne periode har deltaget i ret så mange rejser, og da forhåbentlig også med et udbytte, med et positivt resultat.

Vi troede vel alle sammen for 5 år siden, at det var af ren og skær uvidenhed om betydningen af internationalt samarbejde og

[J. K. Hansen]

ukendskab til betydningen af bredt sammensatte parlamentariske delegationer, at man dengang fremsatte forslaget. Men tilsyneladende har det jo ikke ændret sig, eller kan man sige det sådan, at fremskridtspartiet blot vil pudse helteglorien en smule her?

Jeg vil gerne ved denne lejlighed have lov til at fremhæve det værdifulde i, at de delegationer, som folketetinget sammensætter og sender ud, afspejler bredden i folketetinget. Vi kan selvfølgelig alle sammen være bedøvede ligeglade med, om fremskridtspartiet ønsker at deltage i internationalt samarbejde eller ej, men vi kan ikke se med blide øjne på, at fremskridtspartiet forhindrer folketetinget i at sammensætte en fyldig dansk delegation til en international opgave.

Fremskridtspartiet ynder altid at trække udgiftssiden frem. Det gør det også ved denne lejlighed. Må jeg gøre opmærksom på, at der så sandelig da også er en indtægtsside, det udbytte, som den enkelte deltager får ved at deltage i et sådant arbejde og tager med sig hjem til brug for det hjemlige arbejde. Man kan godt sige, at det er en del af indtægtssiden, ligesom den goodwill, som Danmark får ved at sende delegationer ud til andre lande, er på indtægtssiden. Jeg må selvfølgelig indrømme, at en sådan indtægtsside kan være svær at få øje på, specielt hvis man går med ret så store skylapper på, som forslagsstillerne åbenbart gør.

Vi ønsker fortsat, det skal være folketingets præsidium, der ud fra de principper, der har været anvendt gennem mange år, udpeger og afgør delegationernes sammensætning. Derfor betragter vi fremskridtspartiets forslag som ganske ufornuftigt og meningsløst og kan selvfølgelig ikke gå ind for det.

Enggaard (V):

Der er som bekendt to bestanddele i det forslag, vi behandler. Den første del går på, at regeringen skal lade en plads stå tom, hvis et parti melder fra. Man kunne forestille sig f. eks. delegationen til De Forenede Nationer som et eksempel, hvor det kunne finde sted. Den anden bestanddel er den, at ved rejser betalt af folketetinget skal repræsentanter for andre partier end det til pladsen berettigede kun kunne deltage, hvis der er et samtykke fra det parti, der giver afkald, eksempelvis fremskridtspartiet.

Vedrørende det første punkt finder vi i venstre, at det ikke er pynteligt eller holdbart, om Danmark viser sin mangel på interesse ved at lade en plads stå tom. Folketinget stiller et antal, og ønsker ikke alle at være med i arbejdet, må der suppleres op, sådan som tidligere vedtagelser går ud på. Vi ønsker ingen ændring heri.

Vedrørende det andet punkt ønsker man ligesom at gøre en plads til partiets ejendom, som man kan give videre til venner og bekendte. Det finder vi heller ikke tilfredsstillende. Det er jo i virkeligheden et meget snedigt forslag, for herefter kan fremskridtspartiet deltage, hvor det har lyst, under henvisning til, at man alligevel ikke kan spare noget ved at lade være, men at man meget gerne ville have sparet, hvis ikke de andre partier havde haft denne negative holdning til fremskridtspartiets forslag. Derved kan man opnå både rejsens glæder og den praktiske gevinst og den politiske gevinst ved at være imod.

Vi har fra venstres side ikke tidligere ønsket at gå ind i disse snørklede spor, og vi har heller ikke ved denne lejlighed nogen hensigt om at støtte forslaget. Men det skal siges, for at det ikke kan misbruges i debatten, at vi selvsagt som hidtil er tilhængere af en nøje vurdering af behov for rejsevirksomhed og af en rimelig standard, hvilket vi i øvrigt også mener er tilfældet.

Der tales i bemærkningerne til lovforslaget med meget stærke ord om fråds, der tales om, at udgiften til rejser er over 1 mia. kr., og dette hæftes sammen med et forslag om nogle rejser for parlamentarikere. Offentligheden må på det grundlag få det indtryk, at parlamentarikere rejser for over 1 mia. kr. om året. Jeg finder denne sammenblanding af et tal, som er et bruttotal for al rejsevirksomhed og transportvirksomhed inden for det offentlige, og så dette forslag yderst uheldig. Det kan føre til forkerte konklusioner i debatten, og jeg mener, at det er et udtryk for talfusk.

Grethe Fenger Møller (KF):

Da mit partis ordfører i denne sag ikke kan være til stede, skal jeg kun ganske kort sige, at vi fra konservativ side ikke kan medvirke til gennemførelsen af dette forslag. Vi går ud fra som en helt selvfølgelig ting, når folketetinget vedtager at udpege en delegation

[Grethe Fenger Møller]

til den ene eller anden form for rejse, at man så har en saglig begrundelse for at fastlægge deltagerantallet. Vi mener, at det er lige så sagligt velbegrundet, at man forsøger at fordele disse pladser mellem de forskellige politiske partiers repræsentanter.

Men når det så er sagt, må det jo være lige så rigtigt, at hvis et parti ikke ønsker at deltage i en rejse, må det saglige skøn, der har fastlagt, hvor mange der skal deltage i den pågældende rejse, spille ind, og så må der være mulighed for, at andre partier kan deltage i denne rejse.

For øvrigt kan jeg tilslutte mig de bemærkninger, som hr. Enggaard kom med angående bemærkningerne til fremskridtspartiets forslag og den måde, hvorpå man ligesom prøver at sige, at folketinget skulle rejse for over 1 mia kr. om året. Jeg mener også, det kan give anledning til ganske unødvendige misforståelser i befolkningen.

Vi kan altså ikke medvirke til dette forslags gennemførelse.

Poulsgaard (FP):

Puha, hvor er det ynkeligt at høre disse sparehelte. De kan aldrig være med, nej, men kan de slå sig til helte på, at man skal spare, ja.

Under den foregående debat sagde finansministeren, at vi ville sætte tingene i stå. Ja, der er ét sted, fremskridtspartiet vil sætte tingene i stå, og det er det rejseri, der foregår. Det skal finansministeren have ret i.

Hr. Enggaard sagde, at dette simpelt hen var fusk og bedrag over for vælgerne. Men, hr. Enggaard, jeg tror nu nok, at de skatteydere, der sidder ude omkring i dette land og må pukle, for at vi andre vi kan komme på luksusferie, er ravsuskende ligeglade med, om det er folketingsmænd, om det er byrådsmedlemmer, om det er amtsrådsmedlemmer, tjenestemænd, eller hvem det er, der rejser. Kendsgerningen er, at vi bruger 1,2 mia kr. på de offentlige rejsebudgetter. Er det så småting? Så står udenrigsministeren heroppe og siger, at forslaget var det samme som for fem år siden. Det var måske det samme som for fem år siden, hr. udenrigsminister, men Danmarks situation er blevet betydelig forværret i løbet af de fem år, og der er altså én befolkningsgruppe, vi godt vil være med til

at ramme, og det er den rejselystne flåde, som dette høje ting efterhånden består af.

Hr. Enggaard ved udmærket godt, at man jo er så snedig, for man snakker jo så meget om demokrati og åbenhed i beslutningsfasen, og hvad ved jeg man drøfter i dette høje ting, men når det gælder rejseudgifter, næh, de skal skjules. Jeg har to gange spurgt om, dengang hr. Enggaard var indenrigsminister, at få nogle tal for, hvor meget der blev rejst for, men det var komplet umuligt, for de var skjult på så mange forfærdelige konti, at man ikke kunne finde frem til det. Vi burde i stedet for, som jeg har foreslået, have én konto for rejser.

Hr. Enggaard kom jo til at sige noget om rejselivets glæder. Ja, det er rejselivets glæder, og jeg har her i hvert fald dokumentation for det. Kom og fortæl mig, hvad gavn den danske befolkning får af, at udenrigsudvalget skal til Bangladesh i 14 dage. Jeg har programmet her. Havde det været finansudvalget, kunne jeg endda have forstået det, så kunne der være lidt ræson i det. At udenrigsudvalget skal derned i 14 dage, hvis ikke det er rejselivets glæder, ved jeg ikke, hvad der er rejselivets glæder.

Jeg kom til at tænke på én ting. Hvis nu ikke fremskridtspartiet var blevet så stort, som vi er blevet, var man ikke begyndt at ændre ved de regler. Men vi var lige pludselig så stort et parti, at vi var berettiget til alt muligt, og det var egentlig en ulykke. Nu blev de gode venner, de radikale, eller hvem det var, der var kommet på pinebænken, holdt ude, så må vi bare udvide, så nogle flere kan komme med. Det var præcis det samme med Aksel Larsen i sin tid, da SF blev stort, så kunne man ikke pludselig smide et af de gamle partier ud, næh, så udvide man bare pladserne i statsrevisoratet og andre steder uden saglig begrundelse. Det er præcis det samme her, og det er pinedød uanstændigt, når et parti som fremskridtspartiet, der er imod det sløseri, der foregår, går imod. Hermed ikke sagt, at vi er imod al rejse, for der kan som sagt være rejser, der er nødvendige, hr. udenrigsminister, men når en minister render og flagrer land og rige rundt, kan man da sætte spørgsmålstegn ved det. Men selvfølgelig så er der rejser, der er nødvendige, men det er uanstændigt over for de vælgere, der har stemt på fremskridtspartiet, at der, når vi siger nej til en rejse, så skal

[Poulsgaard]

nogle forvirrede SFere eller VSere med, der står i diametral modsætning til os. Det er simpelt hen vælgerbedrag.

Men man vil jo så gerne have stemmefiskeri herinde, og uha, hvor vi kunne blive populære i befolkningen. Jeg står med en artikel fra B.T. fredag den 4. januar i år, hvori der står, at 1½ million danskere kunne få en gratis uges ferie på Mallorca for det parlamentarikere og tjenestemænd rejser. Udbyttet for dem ville blive betydelig større, de bliver solbrune og vil tage hjem med energi og arbejdslyst, så det tror jeg da var en idé at overveje i stedet for.

Men som sagt, vi vidste det, men vi håber, og vi ser da, at man på enkelte områder er begyndt at tage ved lære af fremskridtspartiet. Selvfølgelig har man med den regering vi har, lyst til at sige, at her lades alt håb ude. Men endnu kan Danmark da både læse og skrive, så der er nok håb forude for os. Men det er beskæmmende at høre, at man ikke vil være med, bare fordi det rammer én selv. Man er aldrig bange for at piske de andre med skorpioner, men at røre ved vore privilegier, nej, det skal vi ikke have noget af. Men ih, hvor vil vi ellers spare alle andre steder.

Bjørn Poulsen (SF):

Som vi lige har observeret, og som man også kan læse ud af bemærkningerne til dette forslag, kan man da meget nemt få den opfattelse, at humoren har en meget fremtrædende plads i fremskridtspartiets ideologi, hvis de har en sådan. Fra SFs side skal vi da ikke komme med nogle mishagsytringer af den grund. Vi har altid anset, at et slogan som »ingen klassekamp uden humor« absolut er på sin plads. Livet kan jo være forstemmende og trist nok endda. Vi er da også fuldkommen enige med forslagsstillerne, når de skriver i bemærkningerne, at man ikke skal vælte sig i luksusrejselivets ødelandsfråds. Nu har jeg ikke været på så forfærdelig mange rejser, og jeg må erkende, at der ikke rigtig har været tid til den slags, men det er da muligt, der er nogle, der ikke har fulgt resten af programmet sammen med deltagerne i rejsens egentlige program og har kastet sig ud i de verdslige glæders rus, men det er jo som altid svært at lovgive for enkeltpersoner.

Senere skriver forslagsstillerne, at andre partier hygger sig ved »at drikke af de meningsløse rejseres skål«. Ja, jeg har ikke én eneste gang været ude for, at fremskridtsfolk ikke har sagt skål, når der blev bedt om at sige skål, og de har såmænd også drukket den hver gang, så hvad meningen egentlig er, har jeg i hvert fald svært ved at forstå.

Senere skriver man noget om svineriet under rejser. Jeg kender ikke så meget til den slags. Jeg ved ikke, om der er noget udvalg, der har besøgt en kulmine eller lignende, men én ting ved jeg, og det er, at jeg under ingen omstændigheder vil være med til »at jomfrueliggøre Cæsars hustru«. Så vidt jeg er orienteret, kræver det kirurgiske indgreb, og dér vil jeg ikke være med; ud over at pleje fodvorter og hård hud under fødderne eller eventuelt en enkelt udtrækning af en splint i fingeren holder jeg mig absolut fra det område. Når fremskridtspartiet så oven i købet forlanger det gjort på en person, der har været død i næsten 2.000 år, synes jeg ærlig talt man er meget langt ude.

SF synes, at præsidiet er udmærket til at klare den opgave, det er sat til med hensyn til at tilrettelægge rejserne, og med en fremskridtsmand i præsidiet – og det er der – er vi 100 pct. overbevist om, at der nok skal blive gjort opmærksom på, hvis der er nogen fra et andet parti, som ikke gør, som man efter fremskridtspartiets mening skal. Derfor er vi fuldt ud tilfreds med den måde, det foregår på i dag.

Til allersidst blot dette: det er muligt, at hr. Poulsgaard synes, vi er forvirrede; jeg skal lade være med at fortælle denne forsamling, hvad jeg synes hr. Poulsgaard er.

Ole Vig Jensen (RV):

Man kan reagere på flere måder på fremskridtspartiets forslag, og en af måderne at reagere på var altså den, som vi nu hørte fra SFs side, og det var måske ingen dårlig måde at gøre det på.

Jeg skal vælge her at sige for det radikale venstres vedkommende, at vi må afvise det pågældende forslag. Vi er fortsat tilhængere af og vil anbefale den sædvanlige og mangeårige praksis, som har været benyttet i forbindelse med parlamentsrejser. Det er også rigtigt – jeg tror, det var hr. Enggaard, der gjorde opmærksom på det – at der er tale om

[Ole Vig Jensen]

en utidig sammenblanding af de rejseudgifter, der totalt kan gøres op for offentlige rejser – hvis man overhovedet kan gøre dem op i det tal – når man tager de tal, der står her, og så hæfter denne opgørelse specielt på en rejsevirkksomhed knyttet til folketinget.

Det er i øvrigt min opfattelse, at folketingets medlemmer rejser meget lidt og kun, når der er et klart formuleret formål, og det er vi i øvrigt tilhængere af i det radikale venstre. Fremskridtspartiets eventuelt manglende interesse for eller evne til at få noget ud af at være med i sådanne delegationsrejser skal ikke forhindre andre partier i at få glæde af at deltage i sådanne parlamentsrejser.

Vi afviser altså det foreliggende forslag.

Arne Melchior (CD):

Jeg synes, hr. Bjørn Poulsen meget rigtigt påpegede, at dette forslag egentlig burde høre ind under underholdningsafdelingen. Jeg synes, hr. Bjørn Poulsen gjorde det særdeles udmærket. Han satte spørgsmålstegn ved, om fremskridtspartiet besidder humor. Jeg kan svare ham, at det gør man, nemlig når det kan ske på andres bekostning. Dette er et af de mest populistiske, tarveligt popularitetssøgende forslag, der nogen sinde er blevet fremsat, og det vil dog sige meget, når vi har haft fremskridtspartiet her i snart mange år.

Jeg skal alligevel lægge en lille smule alvor i det til trods for den måde, hr. Glistrup i sin fristil, som hedder: »Bemærkninger til forslaget«, svinger sig igennem bibel- og verdenshistorien på, hvor man nævner både Cæsars hustru og Jerikomuren, som ganske vist ikke faldt på grund af nogle trompestød, men det kan jeg give hr. Glistrup en privatlektion i senere. For øvrigt er der ikke noget, der hedder en »trompeterer«; det hedder en trompet, når vi nu endelig skal i underholdningsafdelingen.

Man benytter også ordet »rejseri«. Det står ganske vist i »Nudansk ordbog«, men det svarer fuldstændig til, at visse partier – og et af dem får straks ordet – siger »profit«, når vi andre siger »overskud«. Hr. Glistrup siger altså »rejseri«, når der er tale om rejser.

Men i næste sætning fremsætter han den påstand, at byrden nu overstiger 1 mia kr. årlig. Punktum. Fastslået. Hr. Poulsgaard sagde ellers lige i sin ordførertale, at det ikke havde været muligt at få oplyst, hvor meget

beløbet egentlig er, men hr. Glistrup fastslår altså ganske kort, at sådan er det. Jeg vil gerne have dokumentation for det beløb.

Men selv hvis der kan gives dokumentation for, at embedsmænd og politikere i stat, amter, kommuner og styrelser osv. rejser for dette beløb, siger denne oplysning intet. Det ville være det samme som at sige, at gennemsnitstemperaturen i Danmark er 11½° C; det ville ikke noget menneske blive klogere af. Det afgørende er, om Hvidovre kommunalbestyrelse, Århus amtsråd eller dette eller hint folketingsudvalg rejser for meget, og i hvilket tilfælde det er sket; det er en relevant oplysning. Alt det andet er det rene gratis sludder, arm i arm med Ekstra Bladet.

Jeg har også været på et par rejser på folketingets vegne, dog meget få. Jeg har f.eks. været i Paris i tre dage, og dér fik jeg ikke et hotelværelse, men et kammer. Da jeg gjorde vrøvl på ambassaden, fik jeg at vide, at der var en limit på 170 kr. for hotelværelser til folketingsmedlemmer i Paris.

Jeg har også været i FN til en samling. Jeg betragtede det faktisk som en oplevelse, men også som et offer, og de få rejser, jeg har været på, har alle haft et meget hårdt arbejdsprogram. – Der er nogle, der smiler. – Jo, det er et offer at være borte fra to små børn i 6 uger. Det er muligt, at hr. Glistrup føler det på en anden måde, men sådan føler jeg det, og det har jeg ret til. At denne form for rejseliv og den indkvartering, vi fik i et hotel af mellemklasse eller under mellemklasse i New York, skulle være »luksusrejselivets ødelandsfråds«, vil jeg pure benægte.

Jeg vil påstå, at vi rejser alt for lidt. Jeg har siddet i udenrigspolitisk nævn og i kulturudvalget i 4 år. Det har medført én rejse, nemlig som medlem af delegationen ved FN et år. Jeg har siddet i erhvervsudvalget og i arbejdsmarkedsudvalget i adskillige år. Det har ikke medført nogen rejser.

Det er altså min mening, at politikerne, især i folketinget, rejser for lidt. Det kan ikke være rigtigt, at forretningsfolk og journalister skal ud at se tingene ved selvsyn, men at politikere, som vedtager en finanslov på et trecifret milliardbeløb, og som har den indflydelse i den offentlige debat, de har og skal have, ikke skal have et førstehåndsindtryk, men skal nøjes med reportager af diverse journalister og andre, der rejser ud.

[Arne Melchior]

Jeg er også overbevist om, at det er erhvervslivets opfattelse generelt og repræsentativt, at politikere, der rejser i officielle delegationer, er særdeles fortrinlige handelsrejsende for Danmark, herunder Danmarks erhvervsliv. Allerede derfor stempler dette forslag sig på den måde, som jeg før har betegnet det. Lad mig endelig heller ikke glemme at benytte ordet hykleri, for vi har jo alle oplevet, at fremskridtspartiet netop rejser med, når det passer dem, og siger nej, når det ikke passer dem; hver gang for at skaffe sig en billig og tarvelig reklame.

Kurt Hansen (VS):

Jeg skal hverken diskutere profit med hr. Arne Melchior eller svinge mig op til de samme skyhøje højder; jeg vil holde en ganske kort og meget afdæmpet tale.

Jeg synes, det er vigtigt en gang imellem at diskutere sådanne principielle problemer som dette, men når man læser bemærkningerne igennem, begynder det unægtelig at trække lidt i mundvigene, for dér fastslår hr. Glistrup: »Prøv og prøv og prøv igen er imidlertid også på dette område fremskridtspartiets motto.«

Jeg mener, som også andre har sagt det, at der på en lang række punkter er en overordentlig stor grad af hykleri forbundet med de bemærkninger, forslaget har fået med på vejen. Derfor vil jeg spørge udenrigsministeren, selv om jeg ved, at det er et stort arbejde, om det er muligt at tilstille folketinget et bilag, hvoraf det fremgår, hvilke rejser fremskridtsfolk har deltaget i siden december 1973, og hvilke fremskridtsfolk det drejer sig om. Jeg går ud fra, det ikke er muligt at få det oplyst fra fremskridtspartiets sekretariat, og derfor spørger jeg udenrigsministeren. Jeg er overbevist om, at det ville kunne give debatten et lidt mere sagligt niveau end hele den gang demagogisk frihjulsløb, som hr. Glistrup og hr. Poulsgaard kører, for hr. Poulsgaard understreger jo netop, at intet skal skjules, alt skal frem. Lad os så få frem, hvad det er, fremskridtspartiet har deltaget i igennem de sidste seks år. Man refererer til én rejse, hvorom der står, at fremskridtspartiet selvfølgelig ikke deltog. Jeg har været på et par enkelte rejser i de fem år, jeg har været medlem af folketinget, og der har været fremskridtsfolk med hver gang.

Chr. Christensen (KrF):

Der er efterhånden sagt mange ting om dette forslag, som jeg godt kan tiltræde, og jeg skal indskrænke mig til et par principielle bemærkninger.

Det er klart, at kristeligt folkeparti til enhver tid er parat til at vurdere folketingsmedlemmernes behov for rejser og deres udbytte deraf. Men vi har den opfattelse, at når medlemmer af folketinget er på rejse i såvel ind- som udland, eller når folketinget sender repræsentanter til internationale arrangementer, møder el.lign., er det ikke de enkelte partier, der er repræsenteret; de enkelte deltagere repræsenterer først og fremmest folketinget.

Fordelingen af, hvilke medlemmer der deltag fra de enkelte partier, er en intern praktisk ordning, vi har, som kan medføre, at de enkelte partier kan blive repræsenteret ved sådanne rejser. Det er en god ordning, men det enkelte parti kan efter vor opfattelse ikke diktere folketinget, med hvilket antal medlemmer folketinget skal lade sig repræsentere ved møder eller rejser.

På denne baggrund må vi afvise dette forslag.

Alfred Hansen (DR):

Jeg kan oplyse, at jeg for en gangs skyld ikke har til hensigt at bruge hele min taletid.

Man kan altid diskutere, om en rejse har værdi i sig selv, og man bør også diskutere nytteværdien af disse parlamentsrejser. Men jeg synes, det er betydelig mere nyttigt at diskutere det fra sag til sag end at diskutere, hvem der eventuelt skal være med, og hvem der eventuelt må være hjemme.

Retsforbundet betragter det som et tilbud til udvalgsmedlemmerne at tage med på de rejser, som folketinget via et flertal beslutter skal afholdes. Vi betragter det ikke som en pligt, og ud fra det kan hvert parti og hvert medlem jo så disponere.

Jeg mener generelt, at man som lovgiver må have en vis pligt til at orientere sig om, hvordan andre landes samfundssystemer virker, og jeg mener også, at man må holde sig à jour med indenlandsk, hvordan de love, som vi har vedtaget, virker i praksis. Vi kunne godt ønske, at man her i tinget holdt sig lidt mere for øje, hvordan eftervirkningerne af de love, vi har vedtaget, er. Jeg mener, at

[Alfred Hansen]

rejser i al almindelighed, som giver medlemmerne mulighed for at tale med befolkningen, er særdeles nyttige, men man kan, som jeg tidligere har sagt, naturligvis diskutere, om det nu er relevant at tage på en tur til Østen, til Afrika eller til USA, eller hvor man nu vil forlægge sin residens for en kortere periode.

Men dette forslag har fået mig til at spekulere på, hvad der ville ske, hvis fremskridtspartiet pludselig sagde: vi ønsker ikke at benytte de to pladser, som partiet har til rådighed i samtlige folketingets 17 mands udvalg. Ifølge forretningsordenen består udvalgene i almindelighed af 17 medlemmer. Hvis nu fremskridtspartiet beslutter, at de ikke vil belaste administrationen og ikke vil være årsag til det meget papirspild og derfor ikke vil lade sig repræsentere i disse 17 mands udvalg, skulle folketingets øvrige partier så acceptere, at der herefter kun er 15 medlemmer af disse udvalg, eller burde man sige: det er bare ærgerligt, men så må vi selvfølgelig fordele de sytten pladser på de resterende partier? Jeg synes, det kunne være interessant at høre, hvad fremskridtspartiet eventuelt ville foreslå i den situation.

Retsforbundet kan ikke støtte dette forslag, og vi mener i øvrigt ikke, der skal bruges ret megen tid på at diskutere det; hvorfor, har andre ordførere, ikke mindst hr. Enggaard, på strålende vis begrundet. Retsforbundet tager afstand fra forslaget.

Glistrup (FP):

I morgen er det 9 år siden, fremskridtsbevægelsen begyndte sit seje, udadvendte arbejde med at helbrede patienten Danmark. Og igennem disse ni år er vi blevet udsat for, som vi nu også bliver det i dag, at man, bare fordi man ikke kan klare sig i den saglige debat med os, falder over os og beskylder os for alverdens personlige ting eller i øvrigt snakker uden om sagen.

Men vi kan nu ved dette meget skæve jubilæum, 9 år minus 1 dag, konstatere, at vi dog er kommet frem til, at flere og flere har forstået det, man regnede for at være rent til Klods-Hans, da vi begyndte, nemlig at det offentlige skulle spare. Det var skam ikke noget, man på nogen måde kunne tænke sig til; nej, ligesom man hele tiden satte nye rekorder ved nye olympiske lege, var det en

dyd, at staten og kommunerne brugte flere og flere penge for hvert år, der gik.

Men medens vi altså er kommet frem til, at flere og flere i princippet forstår, at det ikke kan nytte noget at lade den offentlige sektor vokse, i det omfang det er sket, skorter det unægtelig stadig på at kunne tilslutte sig de konkrete eksempler på, hvor der skal spares. Ligegyldigt hvilket felt man begynder at debattere, kan man være sikker på, at der kommer en masse syg-moster-snak, som vi også har hørt det her under debatten i dag: netop på det område, som vi lige nu beskæftiger os med, skal der skam bruges løs af skattheyderpengene, og dér er det fuldstændig latterligt at tænke på at begrænse skattheydernes byrder. Bevares, det, vi har fat på her, er kun ét spareforslag blandt 1.149, men det er et spareforslag, som rører ved to principielle strenge, og det har man unægtelig i ordførernes traurige række forstået at tildænge med al den udenomssnak, som vi har lyttet til. Disse to centrale forhold skal alligevel trækkes frem.

For det første er udenlandssamkvemmet vokset i ganske enormt accelererende tempo igennem de senere tiår. Det er sket fuldstændig vildtvoksende, uden at det har været til at trække de andre partier til at komme ind på en samlet debat vedrørende de samlede udgifter til at rejse, som man pålægger skattheyderne. Så kan hr. J. K. Hansen nok så mange gange komme og sige: ja men vi må da have forståelse for internationalt samarbejde. Det har vi skam også i fremskridtspartiet, men fordi man har forståelse for internationalt samarbejde, behøver man ikke overdrive i den grad, man gør. Internationalt samarbejde behøver ikke at foregå for andre folks penge, man kan udmærket rejse ud for sine egne penge og få samkvem, hvad enten man vil have det med det ene eller det andet folkeslag. Det er ikke absolut nødvendigt at indlade sig på det, som dette forslag drejer sig om, nemlig at man hugger af andre menneskers muligheder for at rejse internationalt for f.eks. at tage på disse forårsferieudflugter, som den, udenrigsudvalget skal på til Bangla Desh, eller præsidierejsen til Jugoslavien, eller hvad vi nu ellers har haft af fuldstændig usaglige og meningsløse misbrug af andres penge. Bevares, alle mennesker vil da gerne både til Bangla Desh og til Jugoslavien, men det, som er så rystende umoralsk, er altså, at

[Glistrup]

man efterhånden bruger et milliardbeløb hver evig eneste år på at sende folk ud for andres penge; det er dér, fejlen er. International kontakt er godt og er vigtigt, men det skal først og fremmest foregå i den private sektor. International kontakt inden for det offentlige burde være langt, langt sjældnere, end den er i øjeblikket, for det er ikke dér, der er behov for, at folk mødes. De skal mødes f.eks. på idrætspladserne i Moskva til de olympiske lege, de skal mødes f.eks. på Mallorca, Gran Canaria og andre steder, men de skal ikke mødes til disse meningsløse ædeluxus-konferencer, som i meget, meget høj grad præger både det danske folketing, kommunalbestyrelser og adskillige andre offentlige myndigheder, og som efterhånden breder sig som en pest, hvis ikke man forstår alvoren i den hævede pegefinger fra fremskridts-side om, at folketinget som landets øverste organ nu bør begynde at kigge nærmere på det.

Det andet hovedprincip i forslaget er, at når man skal tage fat på det enorme misbrug, som foregår af skatteydermidler til rejser i øjeblikket, er det sted, man bør begynde ved, folketingets egne dispositioner. Det er nu engang folketinget, som mere end nogen andre er skyld i, at de omfattende offentlige besparelser er blevet nødvendige, fordi man her i folketinget igennem den sidste snes år i den grad har ført en uforvarlig økonomisk politik. Det er derfor, det er nødvendigt for os i folketinget nu at gå ud til befolkningen og sige: selv om det måske ikke er helt rimeligt, at I skal skære ned på den institution, på det område og på det felt, er det altså blevet nødvendigt at spare, fordi 20 års folketingsflertal i den grad har vanrøgtet deres opgave.

Men når det er forholdet, er det særdeles vigtigt både af moralske og psykologiske grunde, at vi begynder med at se på folketingets og folketingsmedlemmernes egen adfærd, og derfor er det så ulykkeligt, at der kan rejses al den berettigede kritik, som da hr. Arne Melchior f.eks. med stor foragt sagde, at det jo bare er Ekstra Blads-journalistik eller noget lignende. Ja men når denne Ekstra Blads-journalistik kan trives, er det netop, fordi man fra folketingets side giver anledning til det.

Jeg giver ikke en døjt for hr. Chr. Christensens indpakning, dette med, at man er

ude for at repræsentere folketinget. Hvad i alverden skal folketinget repræsenteres for nogen som helst steder i udlandet? Den danske befolkning skulle meget gerne repræsenteres i udlandet, men bestemt ikke folketinget. De 179, der sidder i folketinget, har én eneste opgave, nemlig at skabe ordentlige og lykkelige livsforhold for dem, der lever i Danmark og ikke selv rejse rundt i sus og dus og lade sig repræsentere både over for det ene og det andet. Et organ af den type, som hr. Chr. Christensen var inde på dér, er absolut ikke et organ, som man på nogen som helst måde kan finde nogen plads til.

Hr. Kurt Hansen spurgte, om man fra fremskridtspartiets sekretariat kunne få oplysninger om, i hvilket omfang fremskridtspartiets medlemmer har deltaget i diverse rejser for at kunne danne sig det erfaringsgrundlag, som bl.a. ligger bag ved dette forslag, og som i øvrigt også ligger bag ved adskillige andre gode initiativer, vi er fremkommet med i folketinget. Nej, det kan man ikke. Vi er et antibureaukratisk parti. Vi forsøger ikke at samle alverdens ting i kartoteker, arkiver og alt muligt andet. Derfor har vi ikke de lister, som hr. Kurt Hansen omtalte, men selvfølgelig er dette som alle andre historiske data noget, som vi alle sammen kan være interesseret i at sandheden kommer frem om, og vi vil da også fuldstændig stå ved, at vi har forsøgt at foretage en afvejning i hvert enkelt tilfælde af, om det var rimeligt under de givne forhold. Vi har altid forsøgt at arbejde under den tilværelse, som flertallet nu engang byder os, og vi har altså på de grundlag, der har foreligget, truffet vor afgørelse fra sag til sag, og det vil vi blive ved med. Vi må selvfølgelig rette os efter, at de andre er i flertal i øjeblikket, og derfor må vi køre på de betingelser, som de andre fastlægger, men vi må også forbeholde os retten til at gøre de andre klogere, som det da heldigvis er lykkedes for os på så umådelig mange områder igennem de ni år minus én dag, hvor fremskridtsbevægelsen har virket, og få forklaret, at man hverken af økonomiske, moralske eller psykologiske grunde kan tillade sig bare at lukke øjnene for de virkelige problemer og deltage i en sådan almindelig partitaktisk nedrakning, som denne debat desværre er skejet ud i.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

[Udenrigsministeren]

Hr. Kurt Hansen spurgte, om udenrigsministeriet kunne lave et bilag, der bestod af en liste over, hvor mange medlemmer af fremskridtspartiets folketingsgruppe der har deltaget i rejser siden 1973. Jeg vil meget gerne medvirke hertil, men vil stille det ændringsforslag, om jeg så må sige, at det er folkettingen, der i givet fald påtager sig den opgave. Sagen er den, at det jo kun er en del af rejserne, der har at gøre med internationale organisationer. Diverse stående udvalg i dette ting har rejser, der arrangeres af de pågældende ministerier, og derfor vil jeg mene, det var den bedste fremgangsmåde.

(Kort bemærkning).

Kurt Hansen (VS):

Jeg køber udenrigsministerens ændringsforslag.

Derudover vil jeg sige, det var en interessant bemærkning fra hr. Glistrup, at man ikke arkiverede alverdens ting i et vældigt bureaukrati. Det sætter måske tingene lidt i relief omkring den rejseaktivitet, som fremskridtspartiets gruppemedlemmer har udvist i denne årrække. Den hævdede pegefinger bliver da helt klart på denne måde blød på midten; den peger jo nedad. Hele lovforslaget ender i det, man med et lidt uparlamentarisk udtryk kan kalde »en fis i en hatteæske«.

Poulsgaard (FP):

Jeg takker også udenrigsministeren for, at han vil lade disse undersøgelser sætte i gang. Så vil jeg sige til udenrigsministeren, at hvor det gælder indenlandsrejser, har vi næsten altid deltaget. Det er søreme nødvendigt, at vi ser, hvordan tingene foregår på sygehuse, plejehjem og andre steder, dér har vi altid ment det var på sin plads. Vi har jo vores frikort og alt det dér alligevel, så det er begrænset, hvad det kan regnes op i, men når det gælder udenlandsrejser, er det noget andet, men dér har man jo desværre lavet en fjollet lovgivning. Der skal aflægges rapport, og hr. Ole Vig Jensen sagde, at det fik man jo nytte af. Ja, jeg ved nu ikke, hvad nytte man fik af, at ministeren for skatter og afgifter tog til Finland for at se på skattesystemet der, men jeg har ladet mig fortælle, at selv om man i Finland havde sagt til ham, at det er tåbeligt at ville prøve at begrænse fradrag,

vil han alligevel lave det. Jeg kan også huske et udvalg, der tog til USA for at købe senge, og som, hu hej og vilde dyr, fik et par sjusser for meget og købte senge til 7.000 kr. uden i det hele taget at finde ud af, om de kunne bruge sengene.

Så sagde min gode ven hr. Arne Melchior, at det var billig og tarvelig reklame – hr. Arne Melchior nikker, så det er altså rigtigt nok, hvad jeg siger her – og at vi rejser alt for lidt, og at det var postulater, det, som jeg havde spurgt indenrigsministeren om, og som indenrigsministeren ikke kunne svare på. Det var ikke beløbets størrelse. Der er ingen, der har sat en finger på beløbets størrelse, for når vi snakker om disse beløb, må vi regne med de fridage, der går til tjenestemænd, og de suppleanter, der måske skal ind. Med alt det kommer vi over 1 mia kr. Det, som jeg sagde i mit første indlæg, og som indenrigsministeren – hr. Enggaard dengang – ikke kunne svare på, var, hvilken konto det var skjult på. Se, det var en helt anden historie. Jo, det kunne han godt, men det ville være et bureaukratisk kæmpearbejde at sætte i gang, og vi er ikke så meget for bureaukrati, men når man skal til at begynde at grave i rejser, var det måske sjovt at få gravet op i det igen, og så tror jeg slet ikke, at 1,2 mia kr. slår til. Det bliver meget, meget mere. Men det her er altså tarveligt, medlemmerne rejser for lidt, og det er altid nødvendigt at komme ud at se på forholdene!

I kulturudvalget har vi et forslag liggende fra kristeligt folkeparti, som refererer til, hvordan forholdene er i Holland på radioområdet, og hvad siger kulturudvalget: så tager vi da til Holland for at se på deres radio. Ja man ved jo udmærket godt, at dette forslag fra kristeligt folkeparti ikke har en jordisk chance for at blive vedtaget. Det får 7 stemmer. Men det fik den effekt, at kulturudvalget kunne komme en tur til Holland. Hvis det er saglighed, så må i godt begynde at kalde mig Mads. Det har intet med saglighed at gøre.

Hvis der skulle være en lille smule saglighed i det rejseri, man foretog herindefra, skulle man tage én mand fra hvert parti i stedet for at lade socialdemokratiet sende 6-7 stykker af sted på ferie hveranden dag. Det ville der være en lille smule saglighed i, for én socialdemokrat kunne selvfølgelig lige

[Poulsgaard]

så godt komme hjem og rapportere som 6-7 stykker.

Man henviser endvidere til FN og alt det dér kolossale. Nu har jeg siddet herinde i 6 år. Der foregår en udskiftning, ca. en tredjedel hver gang. Ikke ret mange af de kolleger, der sidder herinde, har siddet i FN, men det er altid nogle af dem, der sidder på de yderste mandater, man har sendt til FN, for at de lige skulle have lov til at få den oplevelse derovre. Det har intet med saglighed at gøre, men spare penge vil man selvfølgelig ikke, når det gælder egen trivsel og magelighed.

Jeg kan slet ikke forstå det dér med, at hr. Arne Melchior lever så spartansk. De par gange, jeg har været med, har det i hvert fald ikke været spartansk. Jeg har i hvert fald følt mig som Jeppe i baronens seng, som jeg tit bliver beskyldt for, når jeg har været ude på rejse med disse udvalg.

Arne Melchior (CD):

Jeg er overbevist om, at forretningsordenen forbyder mig at kalde hr. Poulsgaard for Mads, så det vil jeg lade være med. Jeg ved godt, at hr. Poulsgaard er landmand, og det er jo en hædersbetegnelse, men jeg vidste ikke, han gik ind for indavl, som jeg forstår at han og hans parti gør. Herhjemme må vi gerne rejse – og det er også vidunderligt, og jeg elsker at holde ferie med mine børn i danske landsdele – men vi må altså ikke rejse til Holland for at se på, hvordan radio- og TV-ordningen er dér, skønt den er totalt anderledes end i noget andet land, som er sammenligneligt med os. Jeg tror godt, jeg tør spå hr. Poulsgaard, at den rejse bliver til noget, og at vi får noget at se.

Jeg vil gerne gøre hr. Poulsgaard opmærksom på, at man ikke kan være teaterdirektør for et enkelt teater uden ind imellem at rejse ud og se andre forestillinger, og man bør ikke, som hr. Poulsgaard nu har gjort i 6 år, kunne sidde i kulturudvalget uden ved selvsyn at gøre sig bekendt med kulturinstitutioners organisation og funktion i andre lande.

Jeg skylder nok en undskyldning til formanden og til mine kolleger for, at jeg trækker denne debat ud ved at benytte endnu mere af min tid; det er ikke forslaget betydning, men dets grad af typiskhed for frem-

skridtspartiet, der gør, at vi er nogle stykker, der er vrede over den slags ting.

Nu vil hr. Glistrup være heksedoktor for patienten Danmark, kan jeg forstå, og så forsøger han tillige at slå sig til ridder på, at det er fremskridtspartiet, der for ni år siden opfandt, at der skulle spares her i landet. Dette er jo konkret urigtigt. Før fremskridtspartiet dukkede op på arenaen, havde regeringen med folketingets accept nedsat adskillige spareudvalg og støvsugerbander og udfoldet mange andre bestræbelser for at spare, så udtrykket er ikke opfundet af fremskridtspartiet. Hvis fremskridtspartiet havde nået at inspirere nogen til noget godt, skulle det jo have givet sig udslag i de ni år, man har været her, men lytter man til fremskridtspartiets talere ved økonomiske debatter, bl. a. tidligere i eftermiddag, får man det indtryk, at det kun er gået værre, siden fremskridtspartiet kom herind, så jeg tror ikke, der har været nogen inspiration.

Hr. Glistrup siger, at man kan rejse ud for egne penge. Ja, det er da klart, man kan det, og det er der vel også mange der gør, men jeg gætter på, at f. eks. hr. Glistrup har været advokat for klienter, på hvis vegne det har været nødvendigt at rejse for at varetage deres interesser. Hvis ikke det er tilfældet, har han i hvert fald mange klienter, for hvem det er nødvendigt at rejse ud i medfør af deres embeder og deres firmaer. Jeg tvivler på, at nogen advokat eller nogen revisor nogen sinde er rejst ud for egne penge, fordi de skulle ordne en sag for nogen. Vi 179 herinde, inklusive hr. Glistrup, er valgt for at ordne sager for nogen, og derfor kan vi med god samvittighed rejse ud, når vi vel at mærke benytter de rejser og udnytter de programmer, der er på de rejser, på en samvittighedsfuld måde, og det gælder alle, jeg har været på rejse med, inklusive de af fremskridtspartiets medlemmer, som jeg har været på rejse med.

Så er der endelig rejsen til Jugoslavien, som gøres til et stort nummer i dette forslag. Jeg er tilfældigvis vidende om, at folketingets formand og præsidium førte samtaler af overordnet politisk vigtighed og betydning, men jeg er altså blevet klar over, at hr. Glistrup slet ikke har mulighed for at fatte værdien af den slags, også værdi i økonomisk henseende.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Jeg tvivler ikke to sekunder på, at kulturudvalget nok skal komme til Holland med den rejselyst, men vi ved, at et forslag fra hr. Arne Melchior's parti, fra mit parti, fra kristeligt folkeparti, fra retsforbundet eller fra de konservative ikke har en jordisk chance for at blive vedtaget, så længe der sidder socialdemokrater på ministerbænkene. Vi ved også alle sammen, vi der er i mindretal, hvordan vi vil have det: vi vil have en fri radio og TV med reklame. Det vil vi have, og det kan vi bare lave. Det har overhovedet ingen betydning, om vi kommer til Holland og ser deres ordning, men det er da dejligt at komme ned og se tulipanerne, der blomstrer. Jeg håber, det bliver i maj måned, så kan I jo more jer, men jeg tager ikke med. Det siger jeg på forhånd.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den skal bruges i et forsøg på at gøre hr. Arne Melchior klogere, end han er.

I forholdet mellem Danmark og Jugoslavien er der ingen problemer af overordnet betydning eller sammenhæng. Man kan føre mere eller mindre studentikose private diskussioner mellem nogle danskere og nogle jugoslaver, men det, at de tilfældige personer, der sidder i folketingets præsidium, snakker om et eller andet med jugoslaverne og selv føler sig hanestolte over det, er uden enhver betydning for løsningen af Danmarks problemer. Punktum!

Dernæst forsøgte jeg at gøre klart, at det, vi havde vundet forståelse for igennem disse snart ni år, er, at det er nødvendigt at spare på de offentlige udgifter; og at der efter 30. januar 1971 kom noget, der hed støvsugerbander, og hvad hr. Arne Melchior ellers var inde på, tror jeg nok skyldtes fremskridtsbevægelsen og fremskridtsbevægelsens folkelige tilslutning, ellers var vi aldrig kommet derhen til. Men som jeg sagde: der er lang vej frem endnu, før fremskridtstanken har sejret, for man skal ikke bare generelt forstå nødvendigheden af offentlige besparelser, man skal også forstå, hvor man finder de konkrete eksempler på offentlige besparelser, og dér er det jo altså, at det kniber noget så aldeles

enormt, når man kan argumentere på hr. Arne Melchior's vis og sige, at fordi noget kan forekomme fornuftigt eller ønskværdigt, skal skatteyderne også betale det. Man kan argumentere for, at skatteyderne burde betale mindst 10 billioner kr. hver måned, når man anvender hr. Arne Melchior's kriterier på, hvad der skal betales for, men det kan man nu engang ikke, når det månedlige produkt her i landet er, at der skabes varer for et eller andet med 30 mia kr.

Der er lang vej endnu, til vi når nogle konkrete spareresultater, men vi maser på. Dette her er et sagligt forsøg, og det skal ikke trækkes ned i det smuds, som hr. Arne Melchior kørte frem med, ved at sige, at det var tarveligt popjageri, og hvad der ellers blev sagt. Det har det intet at gøre med. Dette her er et sagligt forslag, der skal bidrage til at klare landet Danmarks problemer, som hr. Arne Melchior i sin rejseiver åbenbart er flintrende ligeglad med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget for forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel til miljøministeren:

Forespørgsel af Svend Erik Hovmand (V) m. fl.:

»På baggrund af regeringens landsplanredegørelse af 15. december 1979 ønskes oplyst, hvilke planer regeringen har for at tilgodese lokale ønsker om at sikre landsbyer og mindre bysamfund.«

(Forespørgsel nr. 13. Anmeldt 15/1 80. Fremme af forespørgslen vedtaget 17/1 80).

Forhandling